

ROMA III

I menneskets natur ligger en urgammel kunstnerisk kim. En evigt, ulmende drøm om at sprænge ordets spændetroje, fastholde livets stemme, bryde pulsens hastværk – med kunsten som løftestang. Fra hulemalerier til moderne kunst er essensen den samme: Formidling, forståelse og oplevelse. Skal samklangen fuldendes, kræves magien fra en mesters hånd. En sådan styrke har den 38-årige Lars Physant udviklet ved at forene det klassisk naturalistiske med sit eget moderne udtryk.

I årenes løb har jeg trin for trin fulgt Lars Physants kunstneriske udvikling. Jeg har set en usædvanlig talentfuld ælling tilegne sig sin flyvefærdighed og forvandle sig til en uimodståelig svane. Undervejs er der lagt mange lærepenge. Der er et stort spring fra den eminente tegneteknik, farvevalg og helt særegne lys-formidling, han udtrykker i dag til de næsten fotografiske oliemalerier og tegninger, han kreerede for 10 år siden.

Bevares, hans tidlige værker var absolut talentfulde. Og bevares, han tilstræbte bevidst dette næsten sterile udtryk. Men motiverne og farverne klæbede til lærredet. Udtrykket bevægede sig ikke ud over rammen. Ikke for alvor. Og slet ikke som i dag.

Fra at arbejde i flere stilarter, koncentrerede han sig i første omgang om tegnekunsten. Og da han begyndte at udforske farverne, var det som en eksplosion. Hans søgen efter sit eget udtryk var nået.

Det startede så småt med illustrationerne til Tolkiens ”Træer og Blade” og udviklede sig senere til en billedverden inspireret af den sjællandske natur, København – og Rom.

Den italienske hovedstad blev på forunderlig vis anstødsstenen til en afgørende epoke i Lars Physants kunstneriske liv. Det startede med, at han skulle illustrere en bog om Roms pladser. Bogen er aldrig blev udgivet, men for Lars blev det til en forelskelse i Rom.

I de senere år har han tilbragt over et halvt år i byen. Udforsket dens motiver og givet dem nyt liv på lærredet.

Der er en dirrende ro i hans billeder. Man fornemmer inspirationen fra Eckersberg og Købke. Men alligevel er det den særlige Physant-stemning, der emmer fra billederne.

De behøver egentlig slet ikke at fortolkes. De lever sit eget liv, har sin egen historie. Detaljerede uden at miste helheden. Som en åndemaner forener han det gamle med det nye.

Ja, man føler lyst til at træde ind i værkerne, der på en gang er livsbekræftende og længselsfulde. Øjeblikket fanget af et skarpt øje og formidlet med en forkærlighed til lysets trolddom. Ofte er solen afbilledet i zenit eller sågar i direkte modlys.

Da jeg i det tidlige forår besøgte Lars i hans atelier i Middelhavsbyen Barcelona, hvor han i et år har arbejdet med billederne til Gallerihusets Roma-udstilling, var det ikke blot John Coltranes saxofonspil, der fangede opmærksomheden.

Hans nye Roma-billeder havde stadig de genkendelige motiver, men farverne var blevet kraftigere, gyldnere og det abstrakte indhold mere udpræget.

Nogen blomstrer tidligt. Andre sent. Lars blomstrer i fuldt flor. I et år har han for første gang kunne hellige sig maleriet uden forstyrrelser, og resultatet er derefter.

Skal man i dybden, må man vælge fra, sagde en priorinde på et kaotisk kloster engang til mig. Det er også kodeordet for Lars: En ”priorinde” på kunstens alter.

Christian Schultz-Lorentzen,
journalist